

Božićna devetnica

Božićna devetnica (*Novena de Aguinaldos*) tradicionalna je kolumbijska pučka pobožnost. Njezin je tvorac fra Fernando de Jesús Larrea, franjevac iz Quita (Ekvador), koji ju je potkraj 18. stoljeća poslao svojoj duhovnoj kćeri Clemenciji Gertrudis de Jesús Caycedo Vélez Ladrón, osnivačici katoličke škole *Colegio de La Enseñanza* u Bogoti.

U 19. stoljeću, časna majka María Ignacia (rođ. Bertilda Samper Acosta) iz Kongregacije Kćeri Blažene Djevice Marije, uz koju je škola bila vezana, kći dvoje književnika (Joséa Marie Sampera i Soledad Acosta), obnovila je tekst i sastavila takozvane „radosti“.

Prema ocu Carlosu Augustu Mesi, ovaj je običaj toliko vlastit Kolumbiji da je gotovo nepoznat u drugim zemljama. Ovoj bi devetnici najsličnije bile *posadas mexicanas*, običaj podudaran oblikom, no ne i sadržajem. *Posadas* (u prijevodu *prenočišta*) evociraju put Marije i Josipa pred Isusovo rođenje u potrazi za prenočištem u Betlehemu. Kao i Božićna devetnica, ovaj se običaj odvija od 16. do 24. prosinca.

Božićna devetnica slična je drugim devetnicama, poput devetnice Bezgrešnog Začeca, s tim da je ona posljednja priprava za dolazak Djeteta Isusa na samom kraju došašća. Za svećenike je stariji oblik službeni, budući da su se s vremenom tekstovi prilagođavali kako bi ljudima bili bliži i razumljiviji, no te su prilagodbe dovele do nekih netočnosti.

Uvod

Misija Hodočasnika ljubavi poziva na proslavu susreta s otajstvom Isusova rođenja. Ova devetnica započinje 16., a završava 24. prosinca euharistijskim slavljem u ponoć, odnosno Njegovim rođenjem. Za Hodočasnike ljubavi liturgijsko razdoblje Isusova rođenja središnje je slavlje, budući da je Isusovo Božansko djetinjstvo svjetlost koja vodi našu evangelizacijsku misiju diljem svijeta.

Učvrstimo u svom srcu vjeru u malenoga Boga, koji nam je svojim rođenjem u siromašnim i skromnim jaslama u Betlehemu donio najveću poruku ljubavi i otkupljenja.

Usvojimo nauk Djeteta Isusa učeći se biti maleni, ponizni i krotka srca.

Proživimo ovaj Božić kao da nam je prvi i posljednji u životu, svim srcem i sa svom svojom ljubavlju za dolazak našeg Mesije i Spasitelja.

Molitva za svaki dan

Početak devetnice

Predobri Bože neizmjernog milosrđa, koji si tako ljubio ljude da si im u svome Sinu dao najbolji znak svoje ljubavi, da bi se, postavši čovjekom u utrobi Djevice, rodio u štalici nama na zdravlje i spasenje. U ime svih smrtnika beskrajno ti zahvaljujem na tako uzvišenu dobročinstvu.

Zauzvrat ti prikazujem siromaštvo, poniznost i sve kreposti tvoga Sina koji je postao čovjekom i molim te da po njegovim božanskim zaslugama, po teškim uvjetima u kojima se rodio, po nježnim suzama koje je prolio u jaslama, potakneš naše srce na duboku poniznost, žarku ljubav i potpun prijezir prema

svemu zemaljskom, kako bi u njemu maleni Isus dobio svoju kolijevku i nastanio se ondje zauvijek. Amen.

Izmoliti tri puta Slava Ocu, a potom razmatranje dana.

Razmatranje prvoga dana

16. prosinca

U početku vremēnā Riječ je počivala u krilu Očevu, u najvišim visinama nebesa, ondje je bilo počelo i uzor svega stvorenja. U tim je dubinama neizmjerne vječnosti boravilo Djetēšce iz Betlehema prije no što se udostojalo sići na zemlju i na vidljiv način zaposjesti betlehemsku štalicu. Ondje nam je tražiti njegova načela, koja nemaju početka. Odande nam je datirati genealogiju Vječnoga, koji nema predaka, i promatrati život beskonačnog zadovoljstva koje je ondje uživalo. Život vječne Riječi u krilu Očevu bio je čudesan život, no ipak (uzvišena li otajstva!) ona je potražila drugo prebivalište, stvoreni dom. Ne stoga što bi u njegovu vječnom domu bilo što nedostajalo njegovoj beskrajnoj sreći nego zato što je njegovo beskrajno milosrđe žudilo za otkupljenjem i spasenjem ljudskoga roda, koje se bez njega ne bi moglo ostvariti.

Adamov grijeh uvrijedio je Boga i taj beskrajni grijeh nije mogao biti oprošten osim po zaslugama samoga Boga. Adamov je rod svojim neposluhom zaslužio vječnu kaznu pa je stoga bilo nužno da Bog, ne napuštajući nebo, uzme obličje čovjeka na zemlji i poslušnošću naumima svoga Oca iskupi onaj neposluh, nezahvalnost i pobunu kako bi Adamov rod bio spašen i njegov grijeh otkupljen. U njegovoj perspektivi ljubavi bilo je potrebno da na sebe uzme obličje, slabosti i sustavno ljudsko neznanje, da odrasta, kako bi nama omogućio duhovni rast, da trpi, kako bi nas poučio da umiremo svojim strastima i svojoj oholosti. Stoga, izgarajući od želje da spasi čovjeka, Vječna Riječ odlučila je postati čovjekom i otkupiti grješnika.

Nakon Razmatranja nastavlja se s molitvom presvetoj Djevici Mariji...

Molitva presvetoj Djevici Mariji

Moli se svakoga dana

Preuzvišena Marijo, koja si svojim velikim krepostima, a posebno po svojoj poniznosti, zaslužila da te sam Bog izabere za svoju Majku, molim te da pripraviš i oraspoložiš moju dušu i dušu svih onih koji u ovo vrijeme mole ovu devetnicu za duhovno rođenje tvoga ljubljenoga Sina. Premila Majko, priopći nam nešto od one duboke skrovitosti i božanske nježnosti u kojoj si ga čekala i pomози nam da budemo manje nedostojni gledati ga, ljubiti ga i klanjati mu se

čitavu vječnost. Amen.

Moli se tri puta Zdravo Marijo i tri puta Slava Ocu.

Molitva svetom Josipu Moli se svakoga dana.

Presveti Josipe, Marijin zaručnice i zemaljski oče Isusov! Neizmjereno zahvaljujem Bogu što te izabrao za tako uzvišenu službu i uresio te svim darovima dostojnima tako izvanredne veličine. Molim te, po svojoj ljubavi prema Božanskom Djetetu, rasplamsaj u meni žarku želju da ga gledam i sakramentalno primam, dok ga u njegovoj božanskoj biti ne budem gledao i u njemu uživao u nebu. Amen.

Moli se Oče Naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Zazivi za dolazak Djeteta Isusa

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Mudrosti preuzvišena
svevišnjega Boga,
što spuštaš se presveta
do stanja djeteta malenoga!
Dijete Božansko,
dođi i pouči nas
razboru što donosi
istinski nam spas!*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Bože moćni,
što Mojsiju si govorio,
i izrealeskom narodu
zapovijedi dao!
Pohitaj
i spasi nas!
Nek' o snazi Djetešca krhkog
razliježe se glas!*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Sveta mladice panja Jišajeva
što šalješ s visina
svoj blagi miris
nama do nizina.
„Ljiljane u dolu i
divni poljski cvijete“,
tako te nazivaju
premilo Dijete.*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Ključu Davidov
što zasune pomiče
i protjeranom otvara
zaključana vrata kraljevske palače!
Svojom nježnom rukom,
izbavi nas, premilo Dijete,
iz zatvora tužnog
što grijeh ga splete.*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Sunce zraka vječitih,
zvijezdo Betlehema,
daj da sjaj tvoj ugledamo
i u ovim tminama!
O, predivno Dijete, /Predivno dijete,
diko kršćana,
nek' zablista osmjeh
tvojih milih usana.*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Ogledalo prečisto
Sveće iznad svakog sveca,
sliko Boga svevišnjega*

*koja si bez premca!
Grijehe **nam** izbriši,
protjerana spašavaj,
i, u liku djeteta,
bijednom pomoć daj.*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Emanuele presvijetli,
Kralju puka svakoga,
čežnjo Izraelova,
pastiru stada svojega!
Djetešce što ovna neukročena
na pašu izvodiš
jednako k'o i janje krotko
svojim blagim štapom vodiš.*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Nek' blagotvornu rosu
nebesa dažde otvorena
kao svetu vodu
odozgor s visina!
Dođi Bože utjelovljeni!
Dođi ljupko Dijete!
Zablistaj zvijezdo sjajna,
nikni poljski cvijete!*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Dođi! Marija već pripravi
naručje svoje
za Djetešce čiji čas
došao je!
Dođi! Josip svetom čežnjom
već se pripravi
svetohranište postati
tvoje ljubavi!*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Pomoći slabih,
okrepi bolesnih,
utjeho žalosnih,
svjetlosti izgubljenih!
Živote života mojega,
Gospodaru ljubljeni,
moj božanski brate,
prijatelju postojani!*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Nek' te oči moje ugledaju,
zaljubljene u te,
da poljubim ti noge,
ruke i skute!
Dok pružam ti ruke,
prostrt pred tobom
više no riječju
kazujem ti suzom.*

***Preslatki moj Isuse, ljubljeno mi Djetešce,
dođi nam u dušu, pohitaj nam u srce!***

*Dođi Spasitelju naš,
za kojim uzdišemo!
U našu dušu dođi!
Dođi, jer te žedamo!*

Molitva Djetetu Isusu.

Moli se svakoga dan kao posljednja molitva devetnice.

*Premilo Dijete Isuse, sjeti se da si službenici Božjoj Margareti Parigot od Presvetog Sakramenta, a po njoj svim svojim vjernima, rekao ove riječi pune utjehe za naše siroto, tjeskobno i trpeće čovječanstvo: „Sve ono za što želiš moliti, zamoli po zaslugama moga Djetinjstva i ništa ti se neće odbiti“.
Puni pouzdanja u tebe, Isuse, koji si sama Istina, dolazimo ti izložiti svu svoju bijedu. Pomozi nam da sveto živimo kako bismo postigli blaženu vječnost.
(Zamoliti za milost koja je nakana Devetnice.)*

Predajemo se tebi, svemogućće Dijete, sigurni da naša nada neće ostati neispunjena i da ćeš po svome božanskom obećanju primiti i uslišiti našu molbu. Amen.

Razmatranje drugoga dana

17. prosinca

Vječna Riječ uskoro će uzeti svoju stvorenu narav u svetom domu u Nazaretu, u kojemu žive Marija i Josip. Kada ju je božanska sila osjenila, Marija je bila sama, udubljena u molitvu. Provodila je tihe noćne sate najtješnje povezana s Bogom. I dok je tako molila, Riječ je zaposjela svoje stvoreno prebivalište. No, nije došla bez najave. Prije nego što se predstavila, poslala je svoga glasnika, svetog arkanđela Gabriela, koji je u Božje ime zatražio Marijin pristanak za utjelovljenje. Stvoritelj nije htio ostvariti ovo veliko otajstvo bez pristanka svoga stvorenja.

Taj je trenutak bio vrlo ozbiljan. Marija je imala izbor i mogla je odbiti... S kojim li je oduševljenjem i neizrecivom radošću Presveto Trojstvo iščekivalo da Marija izgovori svoj Fiat, kao najdivniju pjesmu po kojoj se u svojoj dubokoj poniznosti pokorava svemoćnoj Volji Božjoj.

Bezgrešna Djevica dala je svoj pristanak. Arkandeo je iščeznuo. Bog je na se uzeo ljudsko tijelo. Njegova je vječna volja ispunjena i stvaranje je dovršeno. U anđeoskim predjelima odjeknula je neizmjerne radost, koju Djevica Marija nije čula, a ni to joj ne bi odvratilo pozornost. Ostala je pognute glave i duše uronjene u tišinu sličnu Božjoj tišini. Riječ je tijelom postala, iako svijetu još uvijek nevidljiva, nastanila se među ljudima koje je njezina prevelika ljubav došla spasiti. Više to nije bila sama Vječna Riječ, bilo je to Djetesce Isus zaodjeveno u ljudsko obličje, opravdajući već tada hvale kojima su ga častili naraštajima nazivajući ga „najljepšim od sinova ljudskih“.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje trećega dana

18. prosinca

Tako je Dijete Isus započelo svoj utjelovljeni život. Razmatrajmo slavnu dušu i sveto tijelo koje je uzelo i duboko mu se poklonimo.

Divimo se prvo duši tog Božanskog Djeteta i razmatrajmo u njoj puninu njezine posvećujuće milosti, njezina blaženoga znanja, po kojemu je od prvoga trenutka života Božanski Bitak vidio jasnije negoli svi anđeli, te je čitao prošlost i budućnost sa svim njihovima tajnama i spoznajama.

Nikada ništa nije usvojio voljom, a da to nije u njemu bilo od prvoga trenutka njegova bića. No, on je na sebe uzeo sve bolesti naše prirode kojima se časno

mogao podvrgnuti čak i onda kada nisu bile nužne za veliko djelo koje je imao ispuniti.

Zamolimo ga da njegove božanske sposobnosti nadoknade slabosti naših sposobnosti i da im daju novu energiju, da nas njegovo pamćenje pouči da se sjećamo njegovih dobročinstava, da nas njegovo razumijevanje pouči da mislimo na njega i da ne činimo ništa osim njegove volje, da činimo samo ono što on želi i čime ćemo mu služiti.

Nakon Isusove duše, usredotočimo se sada na njegovo tijelo, samo po sebi svijet čudesa, remek djelo Božje ruke. Ono nije, za razliku od našega tijela, bilo spona svojoj duši, nego, naprotiv, novi čimbenik svetosti. Htio je da bude maleno i krhko poput tijela svakog djeteta, i da bude podložno svim tegobama najranije dobi kako bi nam bio što sličniji i sudjelovao u našim poniženjima. Duh Sveti oblikovao je to maleno tijelo s toliko nježnosti i tolikom sposobnosti osjećanja da bi moglo podnijeti trpljenje preko svake mjere, kako bi dovršilo veliko djelo našega Otkupljenja.

Ljepota tijela Božanskog Djeteta bila je izvrsnija od svega što se ikada moglo zamisliti, a Božanska Krv što je potekla njegovim venama u trenutku Utjelovljenja pere sve mrlje grješnoga svijeta. Zamolimo ga da i nas opere u sakramentu pokore kako bi nas dan njegova blažena rođenja zatekao očišćene, kao one kojima je oprošteno i koji su spremni primiti ga s ljubavlju i duhovnom dobrobiti.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje četvrtoga dana

19. prosinca

Od majčine utrobe Djetešce Isus potpuno se podvrgavalo Bogu cijeloga života, bez ijednog prekida. Klanjalo se svome Vječnom Ocu, ljubilo ga i podvrgavalo se njegovoj volji. Mirno je prihvaćalo stanje u kojemu je bilo, poznavajući svu svoju slabost, sve svoje poniženje i sve svoje tegobe.

Tko bi se od nas ikad poželio vratiti u takvo stanje pri punoj svijesti i pameti?

Tko bi mogao svjesno izdržati takvo dugotrajno i bolno mučenje?

Tom je stazom Božansko Dijete krenulo na svoj bolni i ponižavajući put. Tako je započelo svoj stav duboke poniznosti pred svojim Ocem kako bi nam pokazalo što Bog zaslužuje od svoga stvorenja i kako bi iskupilo našu oholost – izvor svih naših grijeha – i omogućio nam osjetiti sav doseg njezina zla i nereda.

Božansko Dijete moli, i moli na najizvrsniji način. Ne govori, ne meditira niti razgaljeno izlijeva svoje osjećaje. Prihvaća svoje stanje s nakanom da časti Boga. To je njegova molitva i u tome stanju najizvrsnije izražava sve ono što Bog zaslužuje i kako želi da mu se mi klanjamo.

Sjedinimo se s klanjanjem Djeteta Isusa u Marijinoj utrobi, sjedinimo se s

dubokim poniženjem, i neka ono bude prvi plod naše žrtve Bogu, ne da bismo mi bili nešto, kako tome neprestance teži naša taština, nego da bismo bili ništa, da bismo zauvijek ostali u potpunoj malenosti i ništavnosti kako bismo se odrekli sebeljublja i svake brige o vlastitoj veličini, pa bila ona i duhovna, kako bismo se odrekli svakog traga oholosti.

Nestanimo u svojim očima i neka nam Bog bude sve.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje petoga dana

20. prosinca

Razmatrali smo život Djeteta Isusa u utrobi njegove prečiste Majke. Razmotrimo danas Marijin život u tome razdoblju. Nužno je da se zaustavimo na njezinu životu ako želimo shvatiti, koliko je to moguće u našoj ograničenosti, uzvišena otajstva Utjelovljenja i kako na njih trebamo uzvratiti.

Marija je neprestance uzdisala za trenutkom kada će uživati u tome blaženom zemaljskom prizoru – ugledati lice utjelovljenoga Boga. Bila je nadomak trenutku da ugleda ono ljudsko lice koje će osvjetljivati nebo cijelu vječnost. Nadomak trenutku kada će moći pročitati sinovsku ljubav u onim istim očima čije će zrake milijune izabranih obasuti srećom. I ona će to lice gledati iz dana u dan, iz sata u sat, iz trenutka u trenutak tijekom mnogo godina. Gledat će ga u prividnom neznanju najranije dobi, u osobitoj ljepoti mladenaštva i u mudroj sabranosti zrele dobi. Takav je bio Marijin život iščekivanja. Sam po sebi nečuven, no upravo stoga veličanstven uzor kršćanskog života.

Nemojmo se zaustaviti na tome da s udivljenjem promatramo Isusa u Marijinoj utrobi nego razmislimo o tome da on i u nama stanuje u svojoj biti, moći i prisutnosti. Da, Isus se stalno rađa u nama i po nama, po dobrim djelima za koja nas osposobljava i po našoj suradnji s milošću. Stoga duša koja je u milosti jest trajna Marijina utroba, nutarnja betlehemska štalica bez kraja. Poslije pričesti Isus u nama prebiva nekoliko trenutaka stvarno i bitno, kao Bog i kao čovjek, jer isto ono Dijete koje je bilo u Marijinoj utrobi prisutno je u Presvetom Oltarskom Sakramentu.

Nije li sve to sudjelovanje u Marijinu životu tijekom tih čudesnih mjeseci? Nije li to njezino iščekivanje prepuno radosti?

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje šestoga dana

21. prosinca

Isus je bio začet u Nazaretu, u prebivalištu Josipovu i Marijinu, i moglo se

očekivati da će se ondje i roditi. No, Bog je imao drukčiji naum. Proroci su navijestili da će se Mesija roditi u Betlehemu judejskom, gradu Davidovu. Kako bi se to proroštvo ispunilo, Bog se poslužio sredstvom koje naizgled nije imalo nikakve veze s time. Naredbom cara Augusta da se popiše sve podanike Rimskoga Carstva u mjestu iz kojega potječu. Marija i Josip, oboje iz roda Davidova, nisu mogli biti izuzeti od odlaska u Betlehem. Činjenica da je Presveta Djevica Marija bila u drugom stanju, kao ni činjenica da je Josip bio u potrebi svakodnevno raditi kako bi im priskrbio ono nužno za život nisu ih mogle osloboditi obveze da krenu na taj dug i težak put, i to u najzahtjevnije i najhladnije godišnje doba.

Isus je znao gdje se imao roditi te je tako nadahnuo svoje roditelje da se predaju u ruke Providnosti i na taj način nesvjesno dođu u to mjesto u tome trenutku, da se ispuni njegov naum.

Duše okrenute nutrini, promotrite ovaj potez Božanskog Djeteta, jer taj je potez najvažniji za duhovni život – naučite da onaj tko se predao Bogu više ne može pripadati sebi niti više treba željeti ništa osim onoga što Bog za njega želi, u svakom trenutku, slijediti ga slijepo čak u onome što je izvanjsko, poput promjene mjesta, kamo god ga poželi povesti. Imate priliku promatrati ovu ovisnost i nepovredivu vjernost u cijelom životu Isusa Krista. Upravo su se u tome sveci i duše istinski okrenute nutrini trsili oponašati ga, odričući se potpuno svoje volje.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje sedmoga dana

22. prosinca

Predočimo sebi put Marije i Josipa prema Betlehemu, dok nose još nerođena, ali utjelovljena Stvoritelja svemira. Promatrajmo poniznost i poslušnost tog Božanskog Djeteta, koje se, iako je židovskoga roda i iako je stoljećima svoj narod neobjašnjivom ljubavlju ljubilo kao puk izabrani, ovako pokorava stranom vladaru koji provodi popis stanovništva u njegovoj provinciji. Kao da u tim okolnostima za njega ima nešto što mu godi i kao da želi iskoristiti priliku da se službeno i autentično upiše kao podanik u trenutku svog dolaska na svijet. Nije li čudno da se poniženje, koje je stvorenju toliko odbojno, čini kao jedino što je Stvoritelju privlačno? Neće li nas Isusova poniznost naučiti da ljubimo tu krepost? Neka dođe čas kada će se pojaviti onaj koga žedaju svi puci, jer sve vapi za tim sretnim događajem. Svijet uronjen u tamu i nezadovoljstvo, tražeći i ne pronalazeći lijeka svojim bolima, uzdiše za svojim Osloboditeljem.

Josipova čežnja i Marijino iščekivanje jesu stvarnosti koje nije moguće objasniti ljudskim jezikom. Vječni Otac, ako nam je uopće dopušteno tako se izraziti, s divnom nestrpljivošću čeka da svoga Sina jedinoga dade svijetu i da ga vidi

kako zauzima svoje mjesto među vidljivim stvorenjima. Duh Sveti izgara od želje da svjetlu dana predstavi to Sveto čovječstvo, tako divno, koje je On sam oblikovao tako posebnim, božanskim marom.

Kada govorimo o Božanskom Djetetu, predmetu tolikih čežnja, sjetimo se da putuje prema nama kao i prema Betlehemu. Ubrzajmo svojim željama trenutak njegova dolaska, očistimo svoju dušu kako bi mogla biti njegovo mistično prebivalište i svoje srce kako bi moglo biti njegova zemaljska palača. Neka naša djela odricanja i trapljenja pripreme put Gospodinu i poravnaju mu staze.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje osmoga dana

23. prosinca

Marija i Josip stižu u Betlehem i traže smještaj u gostionicama, ali ga ne nalaze. S jedne strane zbog toga što je sve zauzeto, s druge ih pak strane odbijaju zbog njihova siromaštva. No, ništa ne može poremetiti unutarnji mir onih čije su oči čvrsto uprte u Boga.

Josip je bio žalostan kad su mu odbili pružiti smještaj jer je mislio na Mariju i na Dijete, ali na njegovu licu i dalje je bio osmjeh svetoga mira kad god bi pogledao svoju prečistu suprugu. Nerođeno Djetesce veselilo se u svem tom odbijanju, koje je bilo uvod u poniženja koja tek imaju doći.

Svaki grub glas, svaki zvuk zalupljenih vrata bili su kao pjesma njegovim ušima. To ga je dodatno ponukalo da uzme ljudsko obličje. Božansko Dijete iz Betlehema, ovi dani koje toliki provode u zabavi, razonodi ili bezbrižnu odmoru u udobnim i bogatim vilama tvojim su roditeljima bili dani umora i svakojakih poniženja. Ah! Duh toga Betlehema duh je svijeta koji je zaboravio Boga...

Koliko je samo puta naš svijet bio upravo takav? Ne zatvaramo li i mi neprestance vrata Božjim pozivima svojim grubim neznanjem kad od nas zatraži da se obratimo ili posvetimo ili prihvatimo njegovu Volju? Ne tratimo li tolike svoje patnje, ne prepoznajući njihovu nebesku narav, iako je u svaku od njih urezan? Bog dolazi k nama mnogo puta u životu, ali mu ne poznajemo lice. Ne prepoznajemo ga sve dok nam ne okrene leđa i ne udalji se poslije našega odbijanja. Sunce zalazi nad betlehemskim krovovima 24. prosinca i njegove posljednje zrake pozlaćuju vrhove strmih stijena koje ga okružuju. Grubi ljudi laktom nemilice guraju Gospodina na ulicama toga istočnjačkog mjesta i zatvaraju vrata kad ugledaju njegovu Majku. Nebeski svod izgleda purpurno nad brežuljcima po kojima hodaju pastiri. Zvijezde se pojavljuju jedna za drugom. Još samo nekoliko sati i pojavit će se Vječna Riječ.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Razmatranje devetoga dana

24. prosinca

Noć se nadvila nad Betlehemom. Odbačeni od ljudi i bez tople odjeće, Marija i Josip izišli su iz negostoljubivog naselja i sklonili se u špilju u podnožju jednog brežuljka. Za Kraljicom Anđela išao je magarac koji joj je služio kao skromno prijevozno sredstvo, a u toj su špilji pronašli jednog pitomog vola kojega je ondje najvjerojatnije ostavio netko od putnika koji su išli potražiti smještaj u gradu. Božansko Dijete, nepoznato svojim razumskim stvorenjima, morat će se uteći onima nerazumskima kako bi svojim toplim dahom ugrijala hladan zrak te zimske noći, te tim činom i svojim poniznim stavom iskazala poštovanje i duboko klanjanje koje mu je Betlehem odbio. Crvenkasto svjetlo svjetiljke koju je Josip držao u ruci nježno obasjava to preubogo skrovište, te jasllice pune sijena, koje su proročka slika oltarskih čudesa, i intimnog i čudesnog euharistijskog sjedinjenja što će ga Isus ostvariti s ljudima.

Marija se klanja u špilji i tako tiho prolaze sati ove noći prepune otajstava. No, stigla je ponoć i iznenada u tim jaslicama što su maloprije bile prazne vidimo iščekivano Božansko Dijete, naviještano od proroka, žuđeno četiri tisuće godina s neizrecivom čežnjom! Do njegovih nogu nalazi se njegova Presveta Majka u neopisivu zanosu i klanjanju. Josip mu prilazi i iskazuje mu počast čime svečano označava početak svoje otajstvene i neprocjenjive službe zemaljskog oca Otkupitelja ljudi.

Mnoštvo anđela što silaze s nebesa da promotre ovo čudo nad čudima dopušta da njihova radost odjekne i da se nebom skladno zaori „Slava Bogu na visini“ kao jeka klanjanja koje se odvija oko prijestolja Svevišnjega i koje na trenutak postaje čujno i ušima sirote zemlje. Na poziv anđela pastiri iz cijeloga kraja dolaze pokloniti se „novorođenčetu“ i dati mu svoje skromne darove.

Na Istoku već blista tajanstvena zvijezda Jakovljeva. Sjajna povorka triju kraljeva već je krenula put Betlehema i za koji će dan doći pred noge Božanskoga Djeteta položiti zlato, tamjan i smirnu, simbole milosrđa, molitve i odricanja.

Ljubljeno Dijete, i mi koji smo molili ovu devetnicu kako bismo se pripravili za dan tvoga Rođenja želimo ti prikazati svoje siromašno klanjanje. Ne odbaci ga. Dođi u našu dušu, dođi u naše srce puno ljubavi. Zapali u njemu pobožnost prema svome svetom Djetinjstvu, da ne bude samo za ovo božićno vrijeme nego da u nama bude neprekidno i za sva vremena. Dok tu pobožnost vjerno obavljamo i revno širimo, neka nas ona vodi u život vječni, neka nas oslobodi od grijeha i neka posije u nama sve kršćanske kreposti.

Sve ostalo kao i prvoga dana: molitva presvetoj Djevici Mariji...

Sa španjolskoga prevela Melanija Mašina.